

Bojana Bregar

Nova generacija in njihov seks pred kamero

Lovettova (2018) je naslov novega kratkega filma Igorja Bezinovića, hrvaškega dokumentarista in režiserja kratkih filmov, pred kratkim pa tudi celovečernega prvenca z naslovom **Kratki izlet** (2017). Bezinović s svojim pristopom, ki ga gradi na samoironiji, jedrnatosti in neposrednosti, z užitkom in zelo učinkovito mapira psihologijo subjektov in podčrta »človeško, vse preveč človeško«, ki je, če pravilno domnevamo, duhovni (ali raje, filozofski) temelj njegovih del, kot so **Veruda** (2015), **Kratki družinski film** (Kratki obiteljski film, 2016), **Od Kršana do Peroja** (2015) in drugi.

Lovettova, dobrih 16 minut dolg dokumentarni film, je nastal v okviru projekta CPH:LAB, delavnice pod okriljem CPH:DOX mednarodnega festivala dokumentarnega filma v Kopenhagnu (v eni prejšnjih številkih smo pisali o filmu, ki je prav tako nastal na tej delavnici). Film ponuja bežen vpogled v – domnevamo – vsakdan para, ki denar služi z nastopanjem pred internetno publiko v eni od erotičnih klepetalnic. Nastopi obsegajo dokaj širok razpon »stori-tev«, ki jih performerja izvajata, naročijo in plačajo pa jih obiskovalci njunega kanala na platformi – od nedolžnega flirtanja in »dirty talka« do »role playing« scenarijev in dejanskega seksa s penetracijo. Emma Lovett, zvezda tega para, s priučenim generičnim ameriškim naglasom izjemno sproščeno klepeta in pozdravlja nove udeležence

Kratki izlet, 2017

klepeta, ki se sprti vključujejo v show. Vse skupaj deluje presenetljivo prijetno in domačno, celo igrivo, saj Emma rada obarva svojo erotično naracijo z malce humorja. Z zbadljivkami obklada redne stranke in jim razigrano servira male banalnosti z zvrhano mero vajene, a prosto-dušne improvizacije. Eddie Lovett, njen partner, po vsem sodeč pri tem sodeluje kot uporabni »sidekick« in občasni seksualni rekvizit, kameraman ter predvsem in zlasti lastnik falosa, ki ponuja podaljšek, prek katerega Emmi klienti vizualno in psihološko zadovoljijo in izživijo svoje želje in fantazije. Zgolj v enem prizoru se nam Eddie razkrije kot samostojni objekt poželenja, a to se hitro spremeni, ko se Emma vrne pred kamero in ga neusmiljeno prepodi ter s tem re-etablira svoj absolutni položaj »breadwinnerja« v mali družini, ki jo poleg Eddieja sestavljata še dva majhna psa, ki, mimogrede, v internetnih akcijah nista udeležena (kolikor vemo). O Emmi in Eddieju v teku filma ne izvemo skoraj nič več od tistega, kar vidimo na površini, in kadar nista pred kamero v skromno odmerjeni in primerno opremljeni sobi v stanovanju, sta v spalnici, v postelji, večinoma na svojih telefonih in laptopih. Zaradi nepojasnjenih razlogov so stene tako v studiu kot v spalnici polepljene s pisanimi zvezdami iz papirja, na katerih so z roko napisana imena (domnevamo) uporabniških imen klientov iz klepetalnice, morda neke vrste »stena slavnih«, kar se zdi malce čudna dekoracija, saj se iz delovnega prostora nadaljuje v prostor njune (ne-službene) intimne in s tem simbolično podaljšuje domet (ali vdor) virtualnega sveta v realnost. Konvencionalna logika nam pravi, da bi tak vdor vodil k nelagodju, celo travmi, saj je seksualno delo v družbi stigmatizirano, če sploh ne omenjamo tega, da je tudi emocionalno zahtevno. A to bi tudi pomenilo, da še vedno živimo v svetu, kjer je pobeg v zasebnost dejansko mogoč. Lovettova in velika večina nas ostalih pa največ svojega časa preživimo v virtualnih prostorih, v katere strmimo iz sveta, ki je ravno tako nadzorovan in opazovan. Si lahko res dovolimo ta prestiž, da si mislimo, da smo nevidni?

Po drugi strani nas film napeljuje na domnevo, da sta Lovettova ponosna na svoje delo, na svoje dosežke in na očitno lukrativno kariero, ki je takšna po zaslugi dejstva, da pred neznanci razgaljata telesi in v bistvu opravljata erotični in, kolikor lahko vidimo, tudi do neke mere pornografski posel (kakšna je dejansko razlika med obema, bi lahko na tem mestu zelo dolgo razpravljali, a ne bomo, saj za naše potrebe niti ni toliko pomembno). Poanta Bezinovićevega kratkega dokumentarnega portreta je tako prav v domačnosti, v prezentni ne-travmatiziranosti para; v zgodbi stoji kot reprezentacija ne le številnih drugih parov in posameznikov, ki lastnoročno – seveda tudi po absolutni zaslugi interneta in spletnih platform, kot so Chatroulette, Pornhub in mnoge druge – povzročajo

preporod in poplavo žanra amaterskega pornografsko-erotičnega videa. Še nekaj let nazaj bi prizori v filmu *Lovettova* delovali vsaj malce šokantno, pa tudi precej absurdno, a ker se Bezinović izogne poceni zabavi na račun svojih subjektov, je takih prizorov in kombinacij med njimi zelo malo. Tako Lovettova namesto v vlogi lahkih tarč vidimo predvsem kot že omenjena predstavnika generacije, ki ob vsakodneveni, vsakourni izpostavljenosti družbenim medijem, kameram in hiperverbalnim naracijam YouTube zvezdnikov razpolaga s praktično neobstoječim konceptom delitve med zasebnim in javnim. Bezinovićev odnos do Emme in Eddieja se zdi skoraj povsem nevtralen, kar je dokumentarnemu filmu bržkone v prid. A vendar se zdi, da bi za svoje dobro potreboval vsaj kakšen prizor več, da bi se neke v ozadju izrisal potencialni dramaturški lok, saj vse skupaj deluje malce bežno, malce ohlapno. Morda smo videli preveč podobnih vsebin, ki tovrstne tematike predstavljajo z dodano mero senzacionalizma; spletne reportaže v produkciji Vice Magazina so denimo dober primer. Toda morda Lovettova preprosto sta, kakršna sta, in morda so naše moralne norme in predsodki tisti, ki terjajo dramo, a je na tem mestu ni. V vsakem primeru se zdi, da nas film na koncu pusti v družbi zanimivih, pa tudi že kdaj prej zastavljenih vprašanj, recimo: Ali sploh obstaja kaj takega kot »vedeti preveč«? Ali je meja definirana racionalno ali pa je njen domet le v moči etično-moralnih načel? **E**